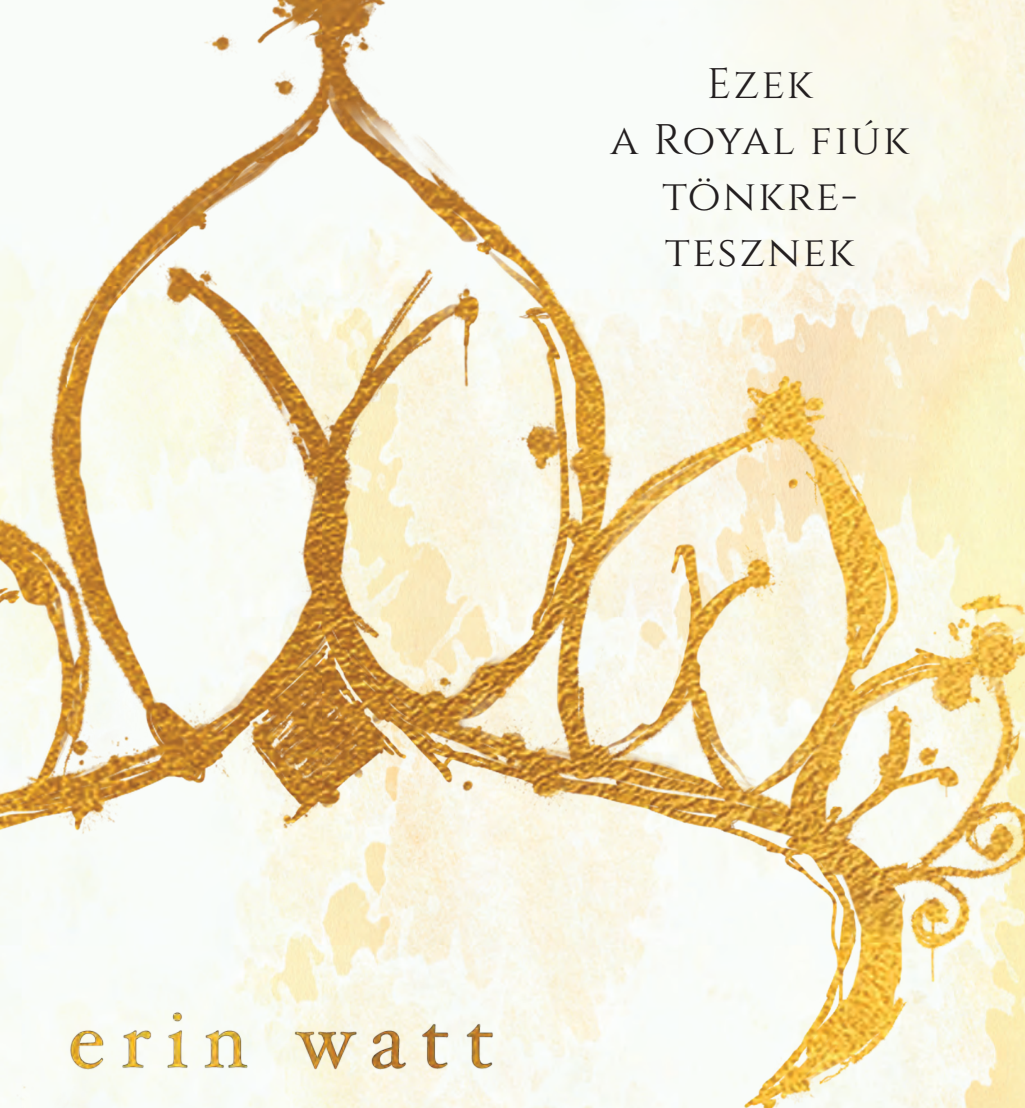

EZEK
A ROYAL FIÚK
TÖNKRE-
TESZNEK

erin watt

A ROYAL CSALÁD 1.

PAPÍR

HERCEGNŐ

*fine
selection*

erin watt

A ROYAL CSALÁD 1.

PAPÍR HERCEGNŐ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Margónak,
aki pont úgy lelkesedik ezért a témáért, mint mi.*

*Ez a könyv nem valós történetet ír le. A nevek, a szereplők,
a helyszínek és az események a szerző képzeletének szüleményei.
Valós eseményekkel, helyekkel és élő vagy elhunyt személyekkel
való egybeesés pusztán csak a véletlen műve.*

I. FEJEZET

—**E**LLA! MENJ AZ IGAZGATÓI IRODÁBA! – közli Ms. Weir, amikor belépek hozzá matekórára.

– Még csak nem is késtem! – pillantok az órámra.

Egy perc múlva lesz kilenc, és ez az óra sohasem téved. Szerintem ez a legdrágább holmim. Anya azt mondja, hogy apáé volt, aki a hímvarsejtjein kívül csak ezt hagyta hátra.

– Nem, *most* nem késésről van szó...

Mintha egy kicsit lágyabb lenne az egyébként merev tekintete, amit az ilyenkor még ködös agyam vészjelzésnek érzékel. Ms. Weir nem szokott szarozni, pont ezért kedvelem. Úgy kezeli a diákokat, mintha tényleg matekot tanulni jöttek volna, nem pedig azért, hogy hegyi beszédet hallgassanak arról, hogy szeresd felebarátaidat, meg ilyenek. Az együtt érző pillantása tehát csak azt jelentheti, hogy az igazgatóiban valami baljós dolog készülődik.

– Rendben.

Nem mintha válaszolhatnék másképp. Egy bólintással az iskolatitkárság felé veszem az irányt.

– Majd elküldöm a házit e-mailben – szól utánam Ms. Weir. Biztos úgy gondolja, hogy nem fogok visszamenni órára, de Mr. Thompson, az igazgató, úgysem vághat hozzám semmi rosszabbat annál, mint amikkel eddig szembenéztem.

Mire beiratkoztam a George Washington Gimi tizenegyedikes évfolyamára, már mindent elveszítettem, ami fontos volt nekem. Még ha Mr. Thompson rá is jött valahogy, hogy igazából nem is ebben a körzetben lakom, hazudhatok, hogy időt nyerjek. És ha át kell mennem egy másik suliba – ez a legrosszabb, ami ma történhet –, akkor nem nagy dolog, túlélem.

– Hogy van, Darlene? – köszöntöm a nagymamifrizurás titkárnőt, aki alig hajlandó felpillantani a pletykamagazinból.

– Foglalj helyet, Ella! Mr. Thompson mindjárt behív.

Hát ilyen viszonyban vagyunk mi Darlene-nel. Már a keresztnevünkön szólítjuk egymást. Egy hónapos GW-s múltam során máris túl sok időt töltöttem ebben az irodában, ami a rendszeres késéseimnek köszönhető. De ez van, ha az ember éjszakai műszakban dolgozik, és minden éjjel csak három után bújlik ágyba.

A nyakamat nyújtogatva próbálok belesni Mr. Thompsonhoz a relaxa résein keresztül. Valaki ott ül vele szemben, de csak az illető határozott állkapcsát és sötétbarna haját látom. Pont a szöges ellen-tétem. Én olyan szőke és kék szemű vagyok, mint annak a rendje. Anya szerint ez a spermadonor érdeme.

Mr. Thompson látogatójáról az a külvárosi üzletember jut eszembe, aki szép kis borraivalót adott anyának, hogy egy estére úgy tegyen, mintha a barátnője lenne. Vannak hapsik, akiket ez jobban izgat, mint maga a szex. Legalábbis anya szerint. Én nem tudom... még. És remélem, hogy soha nem is kell megtudnom. Pont ezért van

szükségem érettségire, hogy aztán főiskolára mehessek, diplomát szerezzek, és normális életem legyen.

A többiek arról álmodoznak, hogy bejárják a világot, és menő kocsijuk lesz meg nagy házuk. De én? Én egy saját lakást akarok teli hűtővel, meg egy biztos állást, ami lehetőleg nem valami dögunalmas szarország.

A két férfi csak beszél és beszél odabent. Már negyedóra eltelt, de továbbra is csak tolják a vakert.

– Darlene, éppen matekóráról lógok. Jó lesz, ha visszajövök majd, amikor az igazgató úr ráér?

Igyekszem olyan kedvesen érdeklődni, amennyire csak lehet, de mivel évek óta nem volt jelen igazi felnőtt az életemben – a drága, szeleburdi anyukám nem számít annak –, elég nehéz összekaparnom azt a fajta alázatot, amit a felnőttek elvárnak azoktól, akik a törvény szerint még csak nem is piálhatnak.

– Nem. Mr. Thompson mindjárt végez, Ella.

Ezúttal nem tévedett, mert nyílt az ajtó, és kilépett rajta az igazgató. Mr. Thompson százhetvennyolc centi, és úgy néz ki, mint aki tavaly érettségizett. Mégis olyan a kiállása, hogy tekintély sugárzik belőle.

– Miss Harper! Kérem, jöjjön be!

Menjek be? Amíg az a Don Juan még ott van?

– Már van bent valaki – mutatok rá a nyilvánvaló tényre. Marhára gyanús ez az egész helyzet, és valami azt súgja, hogy lépjek le. De ha elmenekülök, azzal búcsút intek annak az óvatosan felépített életnek, amit hónapokon keresztül tervezgettem.

Az igazgató hátrafordulva Don Juanra néz, aki a székéből felemelkedve intget nekem a hosszú karjával.

– Igen, miatta van itt. Kérem, jöjjön be!

A józan eszemmel mit sem törődve beszélök Mr. Thompson mellett, és rögtön megállok. Az igazgató becsukja az ajtót, aztán úgy állítja a relaxát, hogy ne lehessen átlátni rajta. Most már tényleg ideges vagyok.

– Ms. Harper, talán foglaljon helyet – mutat rá Mr. Thompson arra a székre, amelyikről Don Juan az imént felpattant.

Karba font kézzel tiltakozva nézek mindkettejükre. Na tudják, mikor ülök le. Majd ha fagy.

Mr. Thompson felsóhajtva leül, mert felismeri, hogy mikor reménytelen a helyzet. Ettől csak még jobban feszengek, hiszen ha ezt a harcot feladja, akkor biztos egy nagyobb következik utána.

– Ella Harper, ő itt Callum Royal – jelenti be az igazgató egy halom papírral a kezében, és olyan hangsúllyal, mintha ez mondana nekem valamit.

Royal meg úgy néz rám közben, mintha még nem látott volna lányt. Rájövök, hogy a karba font kéz nem jó, mert összenyomja a mellemet, úgyhogy inkább leeresztem, amitől viszont a két karom esetlenül lóg mellettem.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Royal.

Minden jelenlévő számára nyilvánvaló, hogy pont az ellenkezőjét érzem.

A pasas magához tér a hangomtól. Gyorsan megindul felém, és még mielőtt megmoccanhatnék, mindkét kezével megragadja az én jobb kezemet.

– Istenem! Pont úgy nézel ki, mint ő – suttozja, hogy csak én halljam. Aztán mintha tudatosulna benne, hogy hol van, megrázza a kezemet. – Kérlek, szólíts Callumnak!

Olyan furcsán formálja a szavakat. Mintha neheze érne kiejteni őket. Elhúzódom tőle a kezemet, ami nem könnyű, mert ez a szatír nem akarja elengedni. Mr. Thompsonnak meg kell köszörsülnie a torkát, hogy Royal elérteszen.

– Mi ez az egész? – kérem számon. Nem helyénvaló, hogy egy tizenhét éves lány így beszéljen két felnőttel, de a szemük sem rebben.

Mr. Thompson idegesen beletúr a hajába.

– Nem tudom, hogy mondjam el ezt, úgyhogy inkább nem kertelek. Mr. Royal tájékoztatott, hogy mindkét szülőd elhunyt, így most már ő a gyámod.

Elsápadok. De csak egy pillanatra. Annyi időre, amíg a sokkból felháborodás nem lett.

– A nagy szart! – bukik ki belőlem, még mielőtt lakatot tehetnék a számra. – Az anyám íratott be ide. Ott az aláírása a jelentkezési lapomon.

Ezerrel zakatol a szívem, mert az az aláírás igazából az enyém. Aláhamisítottam, hogy a saját életem ura lehessen. Hiába vagyok kiskorú, tizenöt éves korom óta kénytelen voltam magamra vállalni a felnőtt szerepét a családban.

Az igazgató, becsületére legyen mondva, nem szid le a szóhasználatom miatt.

– A papírok szerint Mr. Royal igazat állít – lengeti meg a paksamétát a kezében.

– Igen? Hát pedig hazudik. Még soha életemben nem láttam ezt a fazont, és ha hagy vele elmenni, akkor majd a híradóban fogja viszontlátni, hogy eladtak egy GW-s lányt szexrabszolgának.

– Igazad van, még tényleg nem találkoztunk – szól közbe Royal.
– De az még nem változtat a tényeken.

– Hadd nézzem – ugrok oda Mr. Thompson asztalához, hogy elvegyem tőle a papírokat. Cikázik a szemem fölöttük, de nem nagyon fogom fel a mondatokat. Néhány szóra felfigyelek – például arra, hogy *gyám, elhunyt és örökség* –, ám ezek nem jelentenek semmit. Callum Royal továbbra is idegen, és kész.

– Talán ha az édesanyád bejönne, azzal sikerülne tisztázni mindent – javasolja Mr. Thompson.

– Igen, Ella. Hozd ide az anyukádat, és akkor visszavonom a kérelmet – mondja Royal kedvesen, de érezni lehet a mondandója élet. Tud valamit.

Megint az igazgatóhoz fordulok. Ő itt a leggyengébb láncszem.

– Ilyen papírokat még én is tudok gyártani a számítógépes teremben. Még csak Photoshop sem kell hozzá – dobom le elé a köteget. Látszik a tekintetén, hogy elkezdett kételkedni, ezért kihasználom az előnyt. – Vissza kell mennem órára. Még csak most kezdődött a félév, és nem akarok lemaradni.

Mr. Thompson bizonytalanul megnyalja az ajkát, én pedig teljes meggyőződéssel nézek le rá. Nincs apukám. Gyámom meg aztán végképp nincs. Ha mégis van, akkor meg hol volt ez a köcsög egész eddigi életemben, amikor anya a megélhetésünkért küzdött, amikor szörnyű fájdalmai voltak a ráktól, és amikor a hospice ház ágyán zokogott, hogy egyedül hagy engem? Akkor hol volt ez az ember?

– Jól van, Ella – sóhajt fel Mr. Thompson. – Akár vissza is mehetsz órára. Mr. Royallal természetesen akad még megbeszéltnivalónk.

– Az összes papír rendben van – tiltakozik Royal. – Ismer engem, és ismeri a családomat is. Nem mutatnám meg ezeket a dokumentumokat, ha nem az igazság állna bennük. Mi okom lenne rá?

– Sok perverz alak szaladgál a világban – jegyzem meg gonoszul. – Mindig van okuk arra, hogy történeteket találjanak ki.

– Elég ebből, Ella – legyint az igazgató. – Mr. Royal, ez a helyzet mindnyájunkat meglep. Ha felvettük a kapcsolatot Ella édesanyjával, az egész tisztázásra kerülhet.

Royalnak nem tetszik az időhúzás, ezért megint azzal érvel, hogy milyen fontos ember, és hogy egy Royal sohasem hazudna. Szinte már várom, hogy előadja, hogy ő találta fel a spanyolviaszt. Amíg ezek ketten vitatkoznak, én kislisszoló az irodából.

– Ki kell mennem a mosdóba, Darlene – kamuzom. – Utána pedig visszamegyek órára.

Rögtön beveszi.

– Csak nyugodtan. Majd szólok a tanárodnak.

Nem megyek a mosdóba. Nem megyek vissza órára. Helyette inkább a buszhoz sietek, és egészen az utolsó megállóig megyek vele.

Onnan még fél óra séta a lakás, amit szánalmas ötszáz dollárért bérelek havonta. Egy hálószoba, egy koszos fürdő meg egy penésztől bűzlő amerikai konyha. De legalább olcsó, és egy olyan nőtől vettem ki, aki hajlandó elfogadni a készpénzt, és eltekinteni attól, hogy leinformáljon.

Nem tudom, ki ez a Callum Royal. De azt igen, hogy nagyon-nagyon rossz hír, hogy itt van Kirkwoodban. Azokat a dokumentumokat bizony nem Photoshoppal csinálták. Igaziak. Ettől viszont még semmiképpen sem fogom egy idegenre bízni az életemet, aki csak úgy a semmiből bukkan elő.

Az életem az *enyém*. Én élem. Én irányítom.

Kiborítom a százdolláros tankönyveket a hátizsákomból, hogy aztán ruhákkal, kencékkel és a spórolt pénzem maradékával töltssem meg. Ezer dollár a vagyonom. Francba! Gyorsan pénzre lenne szükségem, hogy kijussak a városból. Súlyosan merül a készlet. Több mint kétezerbe került, hogy ideköltöztem. Ebben a buszjegy és kéthavi

laktér van benne a kaucióval. Ciki, hogy kajára kell költenem a lakhatásra félretett pénzt, de világos, hogy nem maradhatok itt.

Megint menekülök. Erről szól az életem. Anyával is mindig menekültünk. Mindig egy aktuális pasi, egy perverz főnök, a szociális munkások meg a szegénység elől. A hospice ház volt az egyetlen, ahol egy kicsit tovább maradtunk, és ott is csak azért, mert ő már haldoklott.

Néha már arra gondolok, hogy a sors megtiltotta nekem a boldogságot.

Leülök az ágy szélére, és próbálom összeszedni magam, hogy ne sírjak a dühtől meg a tehetetlenségtől. Oké, még félelem is van bennem. Öt percet adok magamnak az önsajnálatra, aztán a telefonért nyúlók. Csessze meg a sors!

– Szia, George. Gondolkodtam az ajánlatodon, hogy a Daddy G-ben dolgozzak. Belevágnék.

Már eddig is a rúd mellett dolgoztam a Miss Candyben, ahol tangára és bimbótapaszra vetkőztem. Jó pénz járt érte, de annyira nem sok. George az elmúlt hetekben azt kérdezgette, hogy nem lépnék-e tovább a Daddy G-be, ami egy teljesen pucér hely. Ellenálltam, mert nem láttam szükségét, hogy belemenjek. Most már kell.

Anyukámtól örököltem a testalkatomat, hála istennek. Hosszú lábak, karcsú derék. A mellem ugyan nem dupla D-s, de George azt mondta, hogy neki tetszik a feszes B-m, mert a fiatalság látszatát kelti. Ami persze nem csak látszat, de a személyim szerint harmincnégy éves vagyok, és nem Ella Harpernek hívnak, hanem Margaret Harpernek. A halott anyukám neve. Ez nagyon durva így belegondolva, szóval igyekszem inkább nem belegondolni.

Nincs túl sok olyan munka, amit egy tizenhét éves részmunkaidőben végezhet, és ki tudja belőle fizetni a számlákat. És egyik sem

törvényes. Az ember elme lehet dílernek, prostinak vagy sztriptíztáncosnőnek. Én az utóbbit választottam.

– Azta, ez nagyszerű hír, csajszil! – ugatja George. – Ma este lesz egy megnyitóm. Te lehetsz a harmadik táncos. A katolikus diáklány egyenruhát vedd fel! A csávók zabálni fogják.

– Mennyi lesz a mai?

– Mi mennyi?

– A pénz, George. Mennyit kapok?

– Ötszázat, plusz annyi borravalót, amennyit össze bírsz szedni.

Ha vállalsz privát öltáncot, tőlem egy százast kapsz mindegyikért.

Bakker! Simán megkereshetek egy ezrest ma este. Félreteszem a szorongást meg a rossz érzésemet. Ez most nem az erkölcsi vívódás ideje. Kell a pénz, és a vetkőzés az egyik legbiztonságosabb módja annak, hogy szerezzek.

– Ott leszek. Szervezz nekem annyi privátot, amennyit csak tudsz.

2. FEJEZET

ADADDY G FOS HELY, de még mindig sokkal jobb, mint a város néhány másik éjszakai klubja. Olyan, mintha azt mondanám, hogy nyugodtan bele lehet harapni a romlott csirkébe ott, ahol kevésbé zöld és penészes – de a pénz az pénz.

Egész nap azon rágódtam, hogy Callum Royal felbukkant a suliban. Ha lenne laptopom és internetem, rágugliztam volna a pasasra. A régi gépem viszont rossz, és nincs keret arra, hogy beruházzak egy újra. Könyvtárba sem akartam menni, hogy az ottaniakat használjam. Hülyeség, de félttem kilépni a lakásból, nehogy lecsapjon rám az utcán.

Ki ez a hapsi? És miért hiszi, hogy ő a gyámom? Anya egyszer sem említette a nevét. Átfutott az agyamon, hogy talán ő lehet az apám, ám a papírok szerint a faterom is elhunyt. És ha anya nem hazudott nekem, akkor az apámat nem Callumnak hívták, hanem Steve-nek.

Ez a Steve viszont mindig is olyan volt nekem, mint egy blöff. Képzeld csak el, milyen lenne, ha a gyereked eléd állna, hogy „mesélj az apukámról, anyuci!”, te meg zavarodban hirtelen rávágnád az első nevet, ami eszedbe jut: „hát ööö... Steve a neve, kicsim”.

Mégis utálok azt gondolni, hogy anya hazudott. Mindig őszinték voltunk egymással.

Igyekszem kiverni a fejemből Callum Royalt, mert ma este lépek először színpadra a Daddy G-ben. Nem hagyhatom, hogy egy ezerdolláros öltönybe bújt középkorú vadidegen elterelje a figyelmemet. Éppen elég középkorú alak lesz ott, hogy rájuk figyeljek.

Tele van a hely. A katolikus diáklányok biztos vonzzák a közönséget. A földszinten minden asztal és bokszt tele van, a VIP-részlegnek otthont adó emelvény viszont kihalt. Nem meglepő. Kirkwood egy Tennessee állambeli kisváros Knoxville mellett, nincs túl sok szóba jöhető VIP arca. Főleg munkások élnek itt. Akinek átlagos jövedelme van, már piszkosul gazdagnak számít. Pont azért jöttem ide. Olcsó az albérlet, a közoktatás pedig megfelelő.

Hátul van az öltöző. Nagy a nyüzsgés, amikor belépek. Félmeztelen nők pillantanak rám. Van, aki bólint, néhányan mosolyognak is, aztán mindannyian folytatják a harisnyatartó felhúzását vagy a sminkelést a tükrös asztaloknál.

Csak az egyikük siet oda hozzám.

– Hamupipőke? – kérdezi.

Bólintok. Ezt a nevet használtam a Miss Candyben. Akkoriban találónak tűnt.

– Rose vagyok. George megkért, hogy igazítsalak útba ma este.

Minden klubban van egy tyúkanyó: egy idősebb nő, aki rájött, hogy vesztesre áll a gravitáció elleni harcban, ezért másképpen kezdi magát hasznossá tenni. A Miss Candyben a korosodó platinaszőke Tina volt az, aki az első pillanattól kezdve a szárnyai alá vett. Itt pedig a korosodó vörös Rose kotkodácsol körülöttem, és odavezet a fémállványon lógó jelmezekhez.

A diáklányos cucc felé nyúlok, de megfogja a kezemet.

– Nem, azt majd később. Most ezt vedd fel!

Mire észbe kapok, már bele is szuszakol egy keresztben megkötös fekete fűzőbe meg egy fekete csipketangába.

– Ebben fogok táncolni?

Levegőt is alig kapok a fűzőben, levenni pedig aztán pláne nem tudom.

– Ne foglalkozz azzal, hogy mi van felül – nevet, amikor látja, hogy elakadt a lélegzetem. – Csak rázd a popót Richie Rich rúdján, és máris jó lesz.

– Nem a színpadra megyek? – nézek rá bambán.

– George nem mondta? Most egy privíd lesz a VIP-ben.

Tessék? Még csak most érkeztem! A Miss Candyben úgy volt, hogy párszor a színpadon kell táncolni, mielőtt bárki is privátot kérne az embertől.

– Biztos az egyik törzsvendéged az előző helyről – feleli Rose, amikor látja, hogy mennyire értetlenkedem. – Richie Rich úgy szambázott be ide, mintha az övé lenne a kóceráj, aztán George kezébe nyomott öt darab százdollárost, hogy küldjön oda téged – kacsint rám. – Ha jól csinálod, még simán kipréselsz belőle néhány bankót.

Azzal Rose már el is tűnik. Odalibben egy másik táncoshoz, én pedig ott állok, és azon töprengek, hogy hibát követtem-e el.

Szeretem játszani a keménységet, és bizonyos mértékig az is vagyok. Voltam már szegény, voltam már éhes. Egy sztriptíz táncosnő nevelt fel. Tudom, hogy kell behúzni valakinek, ha muszáj. De még csak tizenhét éves vagyok, ami néha túl kevésnek tűnik a múltamhoz képest. Néha körülnézek, és arra gondolok, hogy nekem itt *semmi keresnivalóm*.

Mégis itt vagyok, mert csóró vagyok. Szóval ha azzá a hétköznapi lánnyá akarok válni, akivé kétségbeesetten próbálok, akkor muszáj

kisétálnom ebből az öltözőből, és rápattanni Mr. VIP rúdjára, ahogy Rose olyan szépen megfogalmazta.

Amint kilépek a folyosóra, megjelenik George. Zömök, szakállas, jámbor tekintetű fickó.

– Rose mondta neked a klienst? Már vár téged.

Bólintok, aztán zavaromban nyelek egyet.

– De ugye nem kell csinálnom semmi extrát? Csak egy sima öltánc?

– Olyan extrát csinálsz, amelyet akarsz, de ha hozzád ér, Bruno kivágja innen a francba – kuncog George.

Megkönnyebbülten hallok, hogy a Daddy G-ben ilyen komolyan veszik a szabályt, miszerint tilos megfogni a portékát. Sokkal könnyebb megemészteni, hogy undorító fickóknak táncol az ember, ha nem tehetik rá az undorító kezüket.

– Jó leszel, csajszi – paskolja meg a karomat. – És ha rákérdez, akkor huszonnégy vagy, oké? Tudod, hogy itt nem dolgoznak harminc felettiek.

És húsz alattiak? Majdnem kibukik belőlem a kérdés, de inkább összeszorítom a számat. Tudnia kell, hogy kamuzok a koromról. Mint az itteni lányok fele. Lehet, hogy nehéz a sorsom, de kurvára nem tűnhetek harmincnégy évesnek. Kisminkelve legfeljebb huszonegynek. Talán még annyinak se.

George eltűnik az öltözőben, én pedig veszek egy mély lélegzetet, mielőtt végigmegyek a folyosón. A nagyterembe érve dübörgő basszus fogad. A színpadon lévő táncos éppen kigombolja a fehér egyeningét, a férfiak pedig első látásra megvadulnak az átlátszó melltartójától. Bankjegyek záporoznak. Azokra összpontosítok. A pénzre. Minden más le van szarva.

Mégis kiborít a gondolat, hogy ott kell hagynom a GW gimit, ahol végre tényleg érdeklí a tanárokat, hogy mit tanítanak. De majd

találok egy másik sulit egy másik városban. Egy olyanban, ahol Cal-lum Royal nem fog tudni...

Földbe gyökerezik a lábam. Aztán ijedten megpördülök a tenge-lyem körül.

Túl késő. Royal máris átszelte a félhomályban úszó VIP részleget, hogy erős kezével megfogja a karomat.

– Ella – szólal meg halkán.

– Engedjen el!

Próbálok annyira tárgyilagos lenni, amennyire csak bírok, de megremeg a kezem, ahogy igyekszem lefejtetni magamról az ujjait.

Nem enged el. Addig nem, amíg egy másik alak elő nem bukkan a sötétből: egy széles vállú öltönyös.

– Nem érhet hozzá – közli baljós hangon a kidobó.

Royal olyan hirtelen engedi el a karomat, mintha megégettem vol-na. Mogorva pillantást vet Brunóra, a kidobóra, majd megint felém fordul. Egyenesen a szemembe néz, mintha nem akarná látni a hiá-nyos öltözetemet.

– Beszélünk kell – mondja.

Kis híján eldőlök a whiskeyszagú leheletétől.

– Nincs semmi mondanivalóm – válaszolom hidegen. – Nem is ismerem magát.

– Én vagyok a gyámod.

– Maga egy idegen – váltok lekicsinylő hangnemre. – Aki nem hagy dolgozni.

Tátva marad a szája. Aztán becsukja.

– Rendben. Akkor munkára!

Tessék?

Gúnyosan megcsillan a szeme, miközben háttal viasszátál a plüss kanapék felé. Leül, kissé szétrakja a lábát, hogy így folytassa:

– Add meg, ami jár a pénzemért.

Felgyorsul a szívverésem. Ezt már nem! Nem táncolok ennek az embernek. A szemem sarkából látom, hogy George közeledik a VIP lépcsőjén. Az új főnököm várakozva néz.

Nyelek egyet. Sírnom kell, de visszatartom. A nem létező magabiztosságomat fitogtatva odasasszézom Royalhoz.

– Oké. Azt akarod, hogy táncoljak neked, apukám? Akkor táncolni fogok.

Könnyek szöknek a szemembe, de tudom, hogy nem fognak kicsurranni. Megtanultam már, hogy ne sírjak mások előtt. Legutóbb az anyám halálos ágyánál sírtam, és azt is csak azután, hogy az orvosok meg a nővérek kimentek a szobából.

Callum Royal fájdalmas arcot vág, amikor odaállok elé. A csípőm ösztönösen mozdul a zenére. Szó szerint ösztönösen, mert a tánc benne van a véremben. Hozzám tartozik. Amikor kicsi voltam, anya össze tudott kaparni annyi pénzt, hogy három évig balettra és jazztáncra járjak. Miután már nem futotta rá, ő maga tanított. Videókat nézett, és belógott a művelődési házban tartott órákra, amíg ki nem dobták, aztán otthon átadta nekem, amit látott.

Imádok táncolni, és jól is csinálom, de nem vagyok olyan hülye, hogy erre építsem a jövőmet. Hacsak nem sztriptíztáncosnőként akarom keresni a kenyeremet. De nem, én rendes munkát akarok. Üzleti vagy jogi területen valamit, amiből jól megélek. A tánc csak a naiv kislányok álma.

Amint csábítóan végighúzom a fűzőm elülső részén a kezemet, Royal felnyög. Nem ehhez a fajta nyögéshez vagyok szokva. Nem úgy fest, mint aki beindult. Hanem inkább úgy, mint aki... szomorú.

– Ő most biztos forog a sírjában – mondja rekedten Royal.

Nem érdekel, mit dumál. Számomra nem is létezik.

– Ez így nem oké! – teszi hozzá elfúló hangon.

Hátravetem a hajamat, és kiszabadítom a melleimet. Érzem magamon Bruno tekintetét a sötétben.

Száz dolcsi egy tízperces táncért, amiből kettő már letelt. Csak nyolcat kell még végigvonaglanom. Meg tudom csinálni.

Royal viszont nyilván nem tudja. A következő mozdulatomnál két kézzel megragadja a csípőmet.

– Nem! – mordul fel. – Steve nem akarná, hogy ezt csináld.

Még mielőtt pisloghatnék, vagy felfoghatnám, amit beszél, már talpra is szökken. Én pedig a levegőben vagyok, aztán nekicsapódik a hasam a széles vállának.

– Engedjen el! – sikítom.

Meg se hallja. Úgy cipel a vállán, mintha valami rongybaba lennék, és még Bruno hirtelen felbukkanása sem állíthatja meg.

– Takarodjon az utamból! – kiabál rá Brunóra, amikor az még egy lépést tesz felé. – Ez a lány tizenhét éves! Kiskorú, és én vagyok a gyámja. Isten látja lelkemet, ha még egy lépéssel közelebb jön, akkor gondoskodom róla, hogy itt nyüzsögjön Kirkwood összes zsaruja, és sittre vágják magát meg az összes perverz alakot kiskorú veszélyeztetése miatt!

Bruno nagydarab, de nem ostoba. Döbbsenten félreáll az útból.

Én viszont nem vagyok ennyire együttműködő. Ököllem csapkodom Royal hátát, a drága zakóját kaparászom.

– Tegyen le!

Nem tesz le. Senki sem áll az útjába, ahogy a kijárat felé masírozik. A pasasokat túlságosan lefoglalja, hogy a színpadra bámulva hahogjanak. Egy pillanatra látom, ahogy George Bruno mellé lép, aki sietve a fülébe suttog valamit, de aztán eltűnnek a képből, engem pedig megcsap a hideg levegő.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Már kint vagyunk, de Callum Royal továbbra sem tesz le. Látom, ahogy a parkoló repedezett betonján kopog a drága cipője. Kulcs-csörgés, egy pittyenés, aztán megint a levegőben vagyok, mielőtt egy bőrülésen landolnék. Egy kocsí hátuljában vagyok. Ajtócsapódás, motorindulás.

Jaj, istenem! Ez az ember elrabolt engem!